

À D. JOAN V^z. D. MELLA

LA
BANDERA
REGIONAL

EN MELLA

Els cataláns estém avuy de visita. Y ens visita en Mella, el sabi, l'orador, el católich, el regionalista, el trodiconalista per essencia.

Aixó mateix: en Mella. Quan s'enlayra á un seti vist á una persona, quan la representació ab que se la investeix es alta y augusta, sembla que la persona sia petita pera'l cárrech suprém, y se la glorifica, pera engrandirla als ulls del poble, ab tractes d' *excel·lencia* y epitets de majestat. Però si la personalitat es un home extraordinari y ab els raigs de la seva ciencia y qualitats, glorifica'l cárrech, llavors se llençen les joyes postices, llavors se recomana la persona tota sola y's diu: *en Mella*.

Quan una persona ens es desconeguda ó no's tracta ab la intimitat d'un amich, expressém la distancia d'ella á nosaltres ab tractaments d'urbanitat y mots d'exquisida politesa. Però quan rebém á un amich coral, que ab paternal sollicitut ens vetlla y ab fonda amistat ens estima; quan obrím els braços á un entussiasta de les nostres coses, que les enlayra en ales de sa fama, llavors l'amor suprimeix closques urbanes y diém ab familiaritat: *en Mella*.

Aixó mateix: en Mella, net y pelat. En Mella visita á Catalunya.

**

Jo no sé de cap persona que pugui dirse ab més rahó *sabi*.

La seva ilustració no té fronteres. La Filosofia ab sa llum y sos sofismes, el Dret en ses múltiples escoles, la Teologia ab sos misteris, la Política ab ses tortuositats perilloses, la Economia ab sos apóstols y sos falsaris, els Pobles ab ses virtuts y sos vicis, les persones ab ses qualitats y sos intents, les crisis passades y les trageries futures, l'avuy caólich y fosch y el demá apocalíptich... tot té son torn en la inteligencia colossal d'aquest home.

Quan llegeix les paraules dels cap-devaners dels pobles, se les assimila ab una propietat pasmosa. Quan se concentra en les profunditats de son pensar, forja nervut argumentacions frapantes. Quan la Patria's remou en agòniques convulsions, éll la conté y la reconforta ab paraules soberanes. Quan l'Església sent á sa soca sagrada la destrual del malvat, éll guía el remat de sos fills ab orientacions salvadores, decisives.

**

Y ho fá, *orador* capdal, ab el foch que crema d'una eloqüencia única.

Com aquells escullits que somniava Balmes, que sabrien honorar la ciencia ab paraules de bellesa, que habillarien la veritat eterna ab hermoses vestidures, éll, artista famós de la paraula, vesteix sa ciencia ab púrpures reyalis.

Ara s'eleva son parlar com áliga capdal cap á les altures hont el llamp se forja, per caure ab empena irresistible sobre l'enemich; ara's precipita com torrent caudalós d'aygues esvalotades, y trona ab accents profétichs y fulgura ab clarors encegadores y rugeix com lleó potent; ara cau dolcíssima, com harmoniosa cascata, la cadencia de sos llavis, com pluja de flors, com voleyar d'auells, com font que mormura...

Perxó s'alça, en mitj de la degenerada tribuna espanyola, com rey y capdill. Perxó enmudeixen els capitostos quan éll parla. Perxó, quan les sonoritats de sa veu agiten l'atmósfera, un silenci august s'imposa arreu y escolten sedentes les Espanyes...

**

Escolta, primer, la Espanya católica.

Aquesta Espanya immortal que nasqué á Toledo, per virtut de Recaret y Sant Leandre; qu'esquivá la mitja lluna en una lluyta homérica de vuyt centurries; que atascá la potencia jueva y amorrá per terra la gent morisca y expulsá de ses llars les heretgíes; que conquistá dos mons nous y redimí milions d'ànimes á la fé de Crist; que enfonzá y ma-

lehi'ls regalismes dels reys, el lliberalisme dels partits; que brama coratjosa quan la turba masónica de dalt vol aterrar ab lleys hipócrites la branca de les ordres religioses, y la turba de baix, orfa de tot, crida y blasfema

A la veu d'en Mella aquesta Espanya católica ressucita. Y com el ferro treu de la pedra foguera xispes qu'encenen boscos seculars. la veu apostólica del home eminent fá saltar torrents de foch d'aquestes masses católiques, fortes com la roca dura de les nostres montanyes, ordenades y hurrejant con exércit en ordre de batalla.

Es el gran *católich* que ressucita á Llatser.

**

Es també el gran *regionalista*, que evoca la personalitat augusta de les nacions ibèriques, aplanades brutalment pel degradat centralisme.

Quan poch—ben poch—se parlava de regionalisme y nacionalisme y autonomisme; quan encara les clarors sinistres de les vergonves colonials no havien il·luminat les intelligencies de tota una generació de cataláns, éll, l'apóstol de les radícalis autonomies havia ja passejat la bandera emblemática dels drets colectius, lo que avuy es el programa y la esperança y l'amor de Catalunya y Basconia, lo que será aviat bandera y nort de tota la gent ibérica.

¿Quí no recorda—no podém deixar de sentarho—sos magistrals discursos autonomistes? ¿Quí oblida son amor á Catalunya, panegirizada, poetisada, sublimada en les paraules magistrals d'en Mella?

Perxó Catalunya l'exalça y la bona gent d'aquestes franques y lleals comarques l'idolatre com á advocat y paladí de sos drets dotze voltes seculars.

**

Es que en Mella, com que es el gran *tradicionalista*, es el representant de totes les Espanyes passades y presentes; porta com la diputació delegada dels héroes que foren, de les generacions que filaren ab fil d'or la nostra historia, y dels pobles que son, sobre tot d'aquests pobles vius y potents que viuhen á l'ombra del Montserrat y sota'l mantell milenari de la Vergé de Begoña.

La Tradició substantiva la veu del home y devé ella la veu de totes les Espanyes. Perxó tremolen els pobles á sos accents, com si s'alçés de la tomba la veu dels ávis, com si convergissin cap á éll, com á síntessis de la patria, totes les aspiracions.

La Tradició's fá carn en sa veu vibranta. Y no una tradició raquíca y arcáica y repulsiva, sino aquella tradició vital y simpática de la nostra terra, que es el millor fonament de la llibertat cristiana y de la democracia veritable, ariet terrible contra'l despotisme lliberalesch y les tiranías demagógiques disfressades de llibertat.

**

Deu vos guard, amich, mestre. ¡Catalunya vos saluda!

Y ja coneixeu els cataláns com acostumen saludar, com acostumen estimar, com acostumen venerar al seu Mella.

Que al trovarvos altre cop entre nosaltres, vos provin els ayres salutífers del Llobregat, les aures fresques de la nostra Santa Montanya, la veneració senzilla de la nostra gent.

Miréunos reunits en estreta Solidaritat. aliniats en ordre de batalla, armats fins á les dents, el goig de lluytar al cor y apuntant les armes. Estém, mestre, en un moment histórich, á punt de caure les muralles de la infidel Jericó jacobinista y conquistar la terra promesa de la autonomia y de la Fé.

Vibri com llamp sobre'ls exércits la vostra veu, pera ferlos invencibles. Animéu com sabeu als soldats de Deu y de la Patria. Y el vostre nom quedará escrit al cor—cor d'or—de Catalunya, al capdemunt d'un monument de benediccions y d'amor.

¡Que Deu vos guard!

R.

¡Per l'Església y per la Patria!...

¡Toquèn á festa, campanes
de nostra Ciutat Comtal!...
En Mella, l'insigne Mella,
l'apóstol de la Vritat,
l'orador contemporani
de renóm universal,
l'invencible, el sabi, el digne,
el llealíssim, l'esforsat
campió de la Santa Causa,
que tants cors te captivats
entre'ls fills de Catalunya,
torna á entrar en el casal,
arxiu de la cortesia,
ahont els seus habitants
cor obert, somrients els llavis,
l'esperan per abraçar.
Ben vingut entre nosaltres
un ser tant privilegiat.
Mercés als únichs projectes
dels governants lliberals,
que trènquen tot lo que tòquen
y res sáben arreglar,
havem mirat els católichs
ferit y espurnejant sanch
nostre amor envers l'Església.
Mes per xó no hem de plorar
com Boabdil; no hem de tancarnos
á dintre de nostres llars,
y escoltar els crits de joya
dels esclaus de Satanás.
Hem de seguir ab fermesa
la lluyta que ha comensat
y seguir-la fins al últim.
Mes per xó cal despertar
als que dormen, als que tánquen
sos ulls devant la vritat,
als fredolichs d'entussiasme,
als masells, als del cap-baix,
á tots els que ja's resignen
á sufrir un jou extrany
y viurer com catacumens,
si es que 's viu sens llibertat.
Donchs per xó l'invicte Mella
visita'l nostre casal.
Ell, ab parla arrobadora
y ab eloqüencia vibrant,
vé á arborarnos d'ira santa,
nostres cors á despertar,
dels exercits de la Església
á armarnos fidéls crehuats.
Ell ja sab que á Catalunya
tenim fam de llibertat.
Ell sab que l'Estat que'ns porta
ja fa sigles de les mans
es un vell del tot decrepít,
que sols ens vol per puntal.
Sab que no volem seguirlo
pels perillosos viaranys
ahont esma-perdut camina,
puig tenim serenitat
per emprendre la dressera
d'un positiu benestar.
Sab també que á Catalunya,
volguent viure ab llibertat,
breguem per la reconquesta
dels nostres drets usurpats;
conseqüents justos y llógichs
tampoch voldrém soportar
aquesta lley opresora,
que'ls masóns han engendrat,
una lley que tiranisa,
si lley pot anomenars
un dictat ab fums despótichs
y ribets d'iniquitat.
D'aquets ferments de les lógies,
d'aquets governs lliberals,
que, tot perseguint als dignes
protegeixen als malvats;
que mentres del cor del poble
la fé tracten d'arrençar,
còmporten que la anarquia
prosperi d'un modo gran;
d'ells y de les seves trames
indignes y repugnants,
ab llógica irrefutable,
el gran Mella parlará,

y 's despertarán conciéncies
que dormen, y ulls s'obrirán,
y l'esperit de justicia
á molts cors s'imposará.
Si; les llevors que espargeixi
en cap erm terror caurán.
Si una lley afrancesada
algúns tracten d'imposar
ab el despit y el cinisme
propis d'homes descastats,
demostrarém quan convinga
els católichs cataláns
que dels que al Bruch empaytáven
francesos y afrancesats
encare'n resta nissaga.
Dels que á Girona ab cor gran
resistien les urpades
dels aguilots imperials
encare plansóns en resten,
y aquets no han de tolerar
que s'arrenqui de la Església
ni un sol dels seus drets sagrats.
En Mella es entre nosaltres:
ben vingut el geni gran...
Toquèn á festa, campanes
de nostra Ciutat Comtal;
guardéu els vostres sons tristos
per altres jorns que vindrán:
quan pel vil lliberalisme
tocaréu á funeral.

PAU GARROFA

Polítiques

EN MELLA POLÍTICH MODERN

La Solidaritat Catalana ha donat que parlar á tota Europa, per les virtuts eminentes que suposa en el poble catalá un fet de tal naturalesa. Com totes les Histories retreuen com exemple únich al mon el Compromís de Casp, per haver sabut catalans, aragonesos, valencians y mallorquins evitar guerres inútils y sagnantes d'una manera tan plana, ara la Solidaritat atreu també totes les mirades del extranger, perque suposa una aptitud gran pera els triomfs polítichs y resulta una forsa extraordinaria, que's convertirá en amo de la Espanya política.

Donchs nosaltres, avuy que festejem á n'en Mella, volem fer constar que ell ha sigut dels primers homes d'Europa en donar la fórmula de les Solidaritats de partits pera fins concrets y passatgers.

Ell ha resumit la fórmula de la *Solidaritat Católica* en aquella expressió «ben units ab tots els católichs, pénsin com pénsin, conservant cadascú la integritat de son credo polítich». Ell ha defensat valentment, desde'is primers dies, la *Solidaritat Catalana*, predicant «la unió de tots els autonomistes, conservant cadascú el seu credo ja polítich, ja religiós». Ell, finalment, ha iniciat, ja d'anys, una *Solidaritat de la gent de bona fé*, com un dia proclamava Aparisi la de «tota la gent que vá á Missa» pera salvar el poble.

Aquesta conquesta nova dels partits forts, aquesta idea de Solidaritat, en Mella ha sigut qui l'ha defensada primer, qui la ha iniciada en alguns terrenos, qui la ha estimada coralmant tractantse de la Solidaritat Catalana, que trová en els accents de sa eloqüencia foch y protecció.

Agrahimli, y fem constar aquesta virtut eminent del capdill tradicionalista, l'amich dels catalans y de tot lo bó del progrés moderu.

REBEC

DE ELECCIONS

Aixis com en temps de conspiracions y de lluytes armades son els fusells la suprema preocupació dels homes, aixis en la lluyta legal son les eleccions la suprema preocupació dels partits.

Ningú més refractari a'aqueixa classe de lluytes que ls carlins. Pero com es una veritat que'l partit que no

10 céntims

LA BANDERA REGIONAL

10 céntims

«... Don Juan llegó, v con la espada — mató la fiera malvada.»

lluyta és ó sembla un partit mort (y per aixó s'ens ha dit tantes voltes que l carlisme era un cadáver), de aquí que s'ha cregut convenient no deixar que les frontisses del carlisme s'rovellin y aném á les eleccions y lluytem en aquest terreno esperant y fent que vinguin temps millors...

Es, endemés, la lluyta electoral, un medi d'exercitar la nostra gent, y una palanca per moure 'ls carlins que s'están á casa, y un motiu de relacionarse y contarse y coneixes y confraternizar.

Es també un motiu d'alta conveniencia. ¿Per qué? Vaig a dirho.

Els carlins som ciutadans com la demés gent, y tenim interessos y necessitats com els demés. Hem d'acudir moltes voltes als Municipis, y á les Diputacions, y als centres governatius ó d'Hisenda, y ens hem queixat moltes voltes de que als carlins no se'ns atén enlloch, y se'ns vexa y atropella. Cent mil cassos puch citar de que 'ls ciutadans carlins, per assumptos d'estricta justicia, pera que en les oficines del Estat s'atengués nostra rahó y nostres interessos, han tingut d'acudir als cacichs, a diputats que no son dels nostres, a concejals que en el terreno politich ens son enemichs, sollicitant la influencia del seu cárrech y de la seva posició pera que se'ns fes justicia.

Y aquests favors que'ns veyem en la necessitat d'implorar á un enemich, podriem exigirlos dels nostres elegits, dels nostres amichs.

Y aquests favors que á voltes implorem dels contraris generalment, si no's pagan ab diners se pagan ab dinades, quan nó'ns obligan a la recíproca y á compromisos que'ns podriem estalviar molt bé.

Exemples podria posarne mil, pero 'm faria massa llarch y l'espai es curt. Pero no puch deixar de recordar les últimes eleccions de Vich, que tant daren qué dir, y les de Valls, en quins districtes els carlins votaren dividits, y en tots votarem a enemichs nostres en politica. ¿Perqué aquesta anomalia? ¡Y tots tenien rahó! Y en tenien tots de rahó, perque tots votaren a qui més els convenia. Tothom era lliure de votar a qui volgués no sent com no eren candidats carlins, ni católichs neutres. Ademés, els favors, y sinó, la necessitat d'acudir al diputat pera resoldre un assumpto, lliga en certa manera y un no té cara ni vergonya de negar el vot a qui havem molestat cent voltes encare que sia per demanar justicia.

Daré cent altres rahóns en un pròxim article, pero no acabaré aquest sense insistir en la necessitat d'anar á les eleccions, á totes, y portar als Ajuntaments, a la Diputació, a les Corts, tants amichs nostres com poguém.

¿Que aixó es un sacrifici! Que'l fassin y que no'ns vinguin ab *qüentos* de que les ocupacions ns 'ls ho permeten, de que tenen feyna.

Jo trevallo com un arrastrat com qualsevol altre y escrich per *amor al arte*.

Que ho fassin els altres, donchs, y que prenguin paciencia.

Ara s'acosten eleccions provincials. A veure, donchs, si's farà quelcóm práctic y's prescindirà de la mandra que, en materia d'eleccions, s'apodera de nosaltres.

LL. P. y V.

Mitin católich

Regna un entusiasme gran entre'ls católichs de Barcelona y de fóra ab motiu de la celebració del **Gran Mitin** que tindrà lloch demá.

Demá, á les 9, arribará **D. Joan Vázquez de Mella** pera pendrehi part.

Els oradors serán: **D. Francisco Albó y Martí, el Marqués de Camps, D. Joseph Estanyol y Colom y Don Joan Vázquez de Mella.**

Si en Mella, ab motiu de la pròxima obertura de les Corts, no ha d'entornarsen tot seguit, se li preparen grans obsequis.

¡Visca en Mella!

A en Joan Vázquez de Mella

Escolteu, senyor Joan :
vos, que sou en parlar destre,
que'ns teniu el cor robat,
que á dintre la vostra clepsa
hi porteu trenta quintás
de virtuts y de sabiesa.
Que'ns deixariam donar,
per vos, al mitj de la esquena
vinticinch cops de garrot
ab una vara de freixa
no més que per teni el goig
y la satisfacció inmensa
de sentirvos vint minuts,
¿voldréu ab tota franquesa
contestá á n'aquest pagés
que ha vingut de Riudarenas
per escoltar vostra veu,
per gaudir la lleugeresa
y el só atractiu, harmoniós
de vostra harmoniosa llengua?
¿Es dir que m'escoltaréu?
¿Si? ¡Válgam Santa Quiteria!
Gracies mil per tal mercé.
Disposeu d'en Tofol Tendra...

***

Pro es el cas, senyor Joan,
que tothom creu, ó be pensa
que'ls lliberals que al banch blau
ab gran patxorra s'assehuen,
son com els altres mortals
que correm per questa terra.
¿Y vos també us ho penseu?
¡Cá, barret! ¡No pot pas ésser!
No son cóm nosaltres som :
son uns *morrals*, son uns... besties.
Y com á tals, quan aneu
á dils'en quatre de frescas
al Congrés dels Diputats,
creyeu, Joan: emportese'n
un salpassé gros, ben gros,
un perol d'aygua beneyta,
y al acabar el discurs,
ruixeu ben bé aquella trepa
tal com va fé avants d'ahir
(dia de beneir besties
en el pais que no es meu)
el Rector de Riudarenas
ab el meu matxo y el ruch
d'en Nasi de cála Teta.
¡Ja ho he dit! .. Adeu siau,
y us admia en

TÓFOL TENDRA

per la còpia

J. M. R.

Llámpechs

Sr. Governador: Hem sentit rumors de que 'ls anticlericals vo'en anar demá al Passeig de Gracia a mourer gresca y destorbar, ó deslluhir, la manifestació que volem tributar a n'en Mella.

No ho arriuem a creurer. Pero, per si fos aixis, tenim l'honor de participar á V. E., que si *del cementerio no se vuelve* (com digué'n Lerroux), lo qu'es del Passeig de Gracia no'n sortiran pas ab el capsencer els anticlericals que vinguin a molestarnos.

En primer lloch, perque nosaltres no molestem a ningú quant se fa us de un dret.

Y en segón lloch, perque no'ns dona la gana que se ns molesti a nosaltres quan n'exercim un de conformitat ab les lleys.

Ja ho sab, donchs, V. E. Al que vingui ab actitud insultant, garrotada seca, y a la farmacia.

A la policia no mes la utilizarem pera que detingui als que li portém, ó acompanyi a la farmacia als cap-trencats.

Nosaltres ja'ns cuidarém, demà, de fer de matalassers.

Ara, si'ls anticlericals no més venen a veurer la manifestació y fer *múttis*, que vinguin enhorabona. Y'ls donarém les gracies.

Mentres la comitiva que acompanyava diumenge passat a'n'en Lerroux baixaba Pesseig de Gracia avall va enbocar pel carrer de Concell de Cent una remada de porchs que's dirigia al matader de la esquerra del Ensanche. La comitiva va tenir de ferlos pas, y les pobres bestioles, entre dos parets de gent, comensaren a grinyolar espahordides ó com si volguessin pendre part en aquella arribada tan fredota.

Els lerrouxistes vinga aplaudir y riurer.

Y nosaltres y demés curiosos que ompliem el pas lateral de la esquerra, també vinga riure y fer brometa.

Un dels bromistes (carlí) va dirnos: «Noys, aquets deuen ser l'*avanzada* que va á pendre posicions als voltants de la *Caza del Pueblo*».

Tothom esclafi en una rialla; y un dels de *La Tralla* va contestar. «Quina falta li farán a'n'en Lerroux, el dia d'eleccions, els vots d'aquests senyors.»

Y ab la punta del bastó tocava l'esquena del últim porch que passaba.

El Liberal en Bilbao, periodich-sucursal de *El Liberal* de Madrit, es rebutjat per tota la gent decenta d'aquell noble pais.

Se veu bé que'ls *Liberales* son la mateixa gent á totes bandes: pesseteros, embusteros, ensarronadors de la pública opinió, farsants y enemichs de totes les expansions nobles del poble.

No serveixen per altra cosa que per fer campanyes de difamació y enlluernar al poble ab els miralléts d'un radicalisme estupit, antipatriótic.

Escombrempla, entre tots, á n'aquesta nissaga de polítics d'ofici.

Fa masses dies que no hi há crissis y aixó reventa á quansevol home que haigi de fer brometa.

Afortunadament, si s'han interromput les crissis, no s'han interromput les casseres. Y aixó ja es un consol... pels que cassen, ab trampa y sense trampes.

Que lo qu'es pels altres... paga qu'es gata.

¡Ah! Ara sento als venedors de periódichs que criden «la crissis». Ja menjarém Montero, ja.

«El Noticiero Universal» no pot amagar la simpatia que li inspiren en Lerroux y el seu remat.

Al donar compte de l'arribada d'en Lerroux parla de multituds delirants, de aplausos tempestuosos, de incontables banderes y comissions a dotzenes. No s'atreveix á dir quantes mils persones hi havia, perque no se li vegi el cop de bombo, y per altre part, tampoch el creuriem.

En quant als *personatges* que l'anaren a rebre y que formen el seu estat major, ja es un altra cosa.

Veigin: En Serrac'lara, en Mir y Miró, l'Iglesias, en Casals, l'Anglès, en Masó y en Batlle.

Als uns no'ls coneix ningú y als altres els coneixém massa.

Y precisament perquè'ls coneixém, trobém que fan bé anant ab en Lerroux.

Son *tal para cual*.

Diu *El Progreso* que al Passeig de Gracia hi havia cinquanta mil persones.

Aixó m'agrada. Posats a tenir barra, val més tenirla grossa.

Si mira l'arribada que demà farém a'n'en Mella ab les mateixes ulleres, ja sé lo que dirá respecte'l número de católichs que hi haurá al Passeig de Gracia: 500.000.

Pero'm temo que giri les ulleres del revés, y allavors pera *El Progreso*, no serém més que'l sagristà de Sant Just, els vicaris de Santa Agna y quatre beates farineres.

En Melquiades Alvarez ha dit que'ls lliberals bascongats han combatut dues vegades á la reacció, vencentla, pero que, no obstant, la reacció no es morta.

¡Y qué ha d'ésser morta, sant cristià!

Y no sols no es morta, sino que ha de donar encara molt que fer á n'els lliberals.

Y vé's lo que son les coses.

Mentres en Melquiades Alvarez deya pestes eu el mitin lliberal de Sant Sebastiá contra'ls carlins y contra la reacció, á pocas llegües d'allí, en la *liberal y democráti-*

ca Bilbao, se reunien 40.000 reaccionaris en manifestació solemne y grandiosa... no més que pera fer quedar en ridicol al Sr. Alvarez!

¡Pobre y desventurado don Melquiades!

Ell, á Sant Sebastiá, en una manifestació de 15.000 persones, tronant contra la reacció dos veces vencida.

Y á Bilbao, 40.000 reaccionaris dihentli que... per ara tots bons, gracies á Deu.

Alguns ex-ministres conservadors y altres personalitats han apostat que en la primera dezena de Febrer ocupará el senyor Maura la quefatura del Govern.

Jo á qué aposto, es: que en Maura no es Govern perquè no vol.

Y que en Maura no será Govern lo menys fíls que la Solidaritat Catalana haigi fet un assaig formal en les eleccions de diputats provincials.

Aixis opino jo.

En Maura es un plaga de la parroquia, y un peix que's porta l'olí.

Y encara opino un'altra cosa: Que en Maura, si la Solidaritat va al *copo* dels districtes de Catalunya y té probabilitats de triuñar, es capaç, si es Govern, de no deixar presentar cap ministerial en cap districte de Catalunya.

S'estimarà més prescindir dels districtes de nostra terra que sortirne ab les mans al cap.

Es astut com la guineu, y com ella dirá: *son verdes*.

Al passar diumenge la manifestació lerrouxista pel carrer d'Aribau, desde un balcó d'un segon pis comensaren á tirar poms de rabanisses. (Ovació colossal).

Y ara jo pregunto: Si en lloch de rabanisses els arriuan á tirar manáts d'aufals ¿qué haurien fet?

Digueu que hauria sigut *el delirio*.

MOVIMENT TRADICIONALISTA

JOVENTUT CARLISTA DE BARCELONA

La Tómbola organizada per aquesta important entitat mereix tota classe d'alabances y un aplauso unánim dels carlins. Ha sigut un éxit, y d'ell poden estar orgullosos els dignes y entusiastes companys nostres que componen la Comissió organizadora.

Han donat major esplendor y interés á la Tómbola, les senyores y senyoretas que periódicament s'han reunit al Circol, donant proves de ser entusiastes de la Causa Tradicionalista y embellint ab sa presencia el local de la Tómbola durant els actes que hi han tingut lloch.

Rebin tots la nostra mes coral enhorabona.

***

EN EL CIRCOL DE SANT MARTI

La festa popular organizada per dit Circol y que tingué lloch el dia de Reys, fou presidida per nostre digníssim Quefe Regional.

L'aspecte que oferia el Saló-teatre del Ateneu de Sant Lluís era brillantíssim; la concurrencia numerosa. Al Sr. Baró d'Albi se'l nombrá president honorari y soci també honorari al senyor don Jaume Gambús y Cuscó.

Llegiren poesies els senyors Guazquez, Tremols. Sors y algún altre quin nom no recordém, prenenthi part també les senyoretas donya Maria Plantada, donya Paulina Mallofré, donya Pau Rivera y donya Carme Carbonell, recullint tots aplausos de la escullida y nombrosa concurrencia.

El discurs del Sr. Gambús, que ha adquirit ja justa fama d'orador, fou coronat ab entusiastes aplaudiments. Nosaltres unim les nostres felicitacions á les innombrables que rebé al acabar el seu brillantíssim discurs.

Després del discurs de gracies del Sr. Rector, que estigué felis y eloqüent, el Sr. Quefe regional, emocionat, felicitá, en nom de don Carles, als carlins de Sant Martí que saben dar tantes mostres d'entusiasme y fé en els principis de la nostra Bandera.

En el local del Circol se servi als invitats un espléndit *lunch*, pronunciantse brindis y acabant la festa entie l'alegria y satisfacció dels concurrents.

Be, molt be pels carlins de Sant Martí.

La Patria que honra á sos fills predilectes, s'honra á sí mateixa.